

E.G.White contra E.G.White

1 februarie 1999

Gili Cârstea

“În lume există numai două categorii de oameni, cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu Îl cunosc. Omul spiritual aparține primei categorii, omul firesc aparține celei de-a doua, iar categoria de care aparținem este determinată de concepția noastră despre caracterul Tatălui și al Fiului. Pentru omul al cărui suflet este inundat de dragostea lui Isus este normal să vadă în Dumnezeu pe tatăl și prietenul lui. El poate și va învăța pe alții în armonie cu lumina care strălucește în încăperile inimii lui. El va arăta oamenilor singura cale de la păcat la neprihănire, descoperind lumii caracterul Celui care este Calea, Adevărul și Viața”

(RH, 10 februarie 1891).

Iată câteva declarații contradictorii:

“Misiunea lui Hristos nu este aceea de a-i constrânge pe oameni să-L primască. Numai Satana și oamenii stăpâniți de duhul lui caută să forțeze conștiința... Nu poate exista dovadă mai clară că avem spiritul lui Satana decât dispoziția de a răni și distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră sau acționează contrar ideilor noastre” (DA 487, cap. Ultima călătorie din Galilea).

“Un singur înger a nimicit pe toți întâii născuți ai egiptenilor și a umplut țara de jale. Când David a mâniat pe Dumnezeu prin numărătoarea poporului, un înger a pricinuit acea teribilă nimicire, prin care a fost pedepsit păcatul său. Aceeași putere nimicitoare, exercitată de îngerii sfinți, când le poruncește Dumnezeu, va fi exercitată de îngerii răi, când le îngăduie El” (GC 614, ediția 1911).

“Pământul era întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu se putea face prin forță. Exercițarea forței este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El nu dorește decât servire din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate... A cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său

trebuie să fie arătat în contrast cu caracterul lui Satana” (DA 22, cap. Dumnezeu cu noi).

“Același înger, care a venit din curțile cerești să-l salveze pe Petru, a fost solul mâniei și al pedepsirii lui Irod. Îngerul l-a lovit pe Petru ca să-l trezească din somn, dar lovitura dată regelui nelegiuit a fost cu totul diferită, căci i-a înfrânt mândria și a adus asupra lui pedeapsa Celui Atotputernic. Supus judecății răsplătitoare a lui Dumnezeu, Irod a murit în chinuri mari, atât trupești, cât și sufletești” (AA 152).

“Dumnezeu va folosi pe potrivnicii Săi ca instrumente pentru pedepsirea acelor care și-au urmat propriile lor căi primejdioase, prin care adevărul lui Dumnezeu a fost denaturat, judecat greșit și dezonorat” (PC 136).

“Dumnezeu ar fi putut să-l distrugă pe Satana și pe urmașii lui tot așa de ușor cum aruncă cineva o pietricică la pământ. Dar făcând așa ar fi creat un precedent pentru exercitarea forței. Forța constrângătoare, în toate formele ei, nu se găsește decât sub guvernarea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de acest fel. El nu acționează de această manieră. El nu dă nici cea mai mică încurajare vreunei ființe omenești să se impună asupra unei alte ființe omenești, socotind că are dreptul să-i producă suferință fizică sau mentală. Acest principiu vine cu totul din invențiile lui Satana” (RH 7 septembrie 1897).

“Judecățile lui Dumnezeu urmau să vină asupra Ierihonului. Ea era o cetate întărită. Dar Însuși Comandantul oștirii Domnului venise din cer să conducă armatele cerului la atac împotriva cetății. Îngerii lui Dumnezeu au apucat zidurile masive și le-au dărâmat” (3T 264).

“Sub comanda lui Dumnezeu, îngerii sunt atotputernici. Cu un prilej, ascultând de porunca lui Hristos, ei au ucis, într-o singură noapte, o sută optzeci și cinci de mii de bărbați din armata asiriană” (DA 700).

Aceste două categorii de afirmații contradictorii au fost și continuă să fie folosite ca mărturie în bătălia din jurul caracterului lui Dumnezeu. Paragrafele citate mai sus nu sunt decât câteva exemple din multele care pot fi prezentate de o parte sau de alta. Noi deplângem faptul că Ellen G. White este făcută să pară că se contrazice. Duhul care a inspirat profeția, în Biblie sau în activitatea servei Domnului, nu se contrazice și nu poate produce confuzie, căci este Duhul adevărului, care conduce în tot adevărul. Cum se explică atunci afirmațiile acestea contradictorii?

Dacă reușim să înțelegem contradicțiile din Scriptură, s-ar putea să ne fie mai ușor să le elucidăm pe cele din Spiritul Profetic.

La două mii de ani după cea mai clară demonstrație despre caracterul lui Dumnezeu, urmașii Lui de astăzi sunt împărțiți în grupări fără număr, fiecare dintre ele pretinzând că a înțeles corect mesajul Scripturii și că Îl cunoaște corect pe Dumnezeul ei. Savanții iudei pretindeau același lucru, iar rămășița poporului Său de astăzi pretinde același lucru. Care să fie cauza acestor diferențe fundamentale în cunoașterea lui Dumnezeu, care fragmentează iremediabil lumea creștină?

Dar mai important, ce element necunoscut tulbură rămășița în înțelegerea caracterului lui Dumnezeu, împiedicându-ne să ajungem la “unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4,13)? De ce oare nu am reușit încă, deși susținem foarte hotărât că “avem tot adevărul,” să ajungem la “Cel ce este Capul,” ci plutim încoace și încolo, speriați de toate curente teologice ale Babilonului?

Și Pavel, și Ellen G. White oferă o explicație pentru această dilemă. Să le dăm cuvântul:

“Totuși, ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune, dar nu a veacului acestuia, nici a fruntașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciti. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă... și pe care nu a cunoscut-o nici unul dintre fruntașii veacului acestuia... Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuintând o vorbire spirituală pentru lucrurile spirituale” (1 Corinteni 2, 6-13).

Aceasta este frontiera slăvită care desparte împărăția lui Adam de împărăția lui Hristos. Scriptura poate fi citită cu două feluri de “vorbiri.” Una este o vorbire învățată de la Duhul Sfânt, cealaltă este vorbirea înțelepciunii omenești. Dacă tratăm Biblia cu măsura și limbajul firesc, este normal să avem credințe așa diferite și mai mulți dumnezei. Confuzia din lumea creștină este o dovadă a incapacității minții omenești de a aprecia lucrurile spirituale cercetate cu înțelepciune omenească.

Ellen G. White vorbește și ea despre acest lucru:

“Biblia este un teren în care sunt ascunse comori cerești, și ele vor rămânea ascunse până când, prin cercetare sârguincioasă, vor fi descoperite și aduse la lumină. Biblia este o casetă cu bijuterii de o valoare inestimabilă, care trebuie prezentate în așa fel încât strălucirea lor să poată fi văzută. Dar frumusețea și valoarea acestor diamante ale adevărului nu pot fi sesizate de ochiul firesc. Lucrurile frumoase ale lumii materiale nu pot fi văzută până când soarele, alungând întunericul, le inundă cu lumină. Tot așa este și cu bogățiile Cuvântului lui Dumnezeu. Ele nu pot fi apreciate până când nu sunt descoperite de Soarele Neprihănirii” (CT 421).

Dilema pornește de aici: Biblia nu este aceeași și pentru “ochiul firesc” și pentru ochiul “spiritual?” Adevărurile ei nu sunt la fel de clare pentru orice categorie de cititori? Pavel răspunde:

“Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește” (1 Corinteni 2,14).

Concluziile sunt clare: Biblia nu poate fi înțeleasă corect decât atunci când Soarele Neprihăririi luminează paginile ei. Spiritul Profetic nu poate fi de folos decât atunci când este studiat cu umilința izvorâtă din recunoașterea faptului că Duhul lui Dumnezeu a fost jignit și insultat în încercarea Sa de a declanșa marea strigare.

Cu această viziune, să ne întoarcem la pasajele noastre contradictorii despre caracterul lui Dumnezeu, sau, dacă vreți, despre neprihănirea lui Hristos. Ce fel de caracter este acesta, ce fel de neprihănire are Hristos, care, prezentată “mai proeminent,” va fi ultima solie de har pentru o lume bolnavă? Noi am crezut că “am primit” solia neprihăririi prin credință, trimisă de Domnul “în marea Sa îndurare” prin frații Waggoner și Jones, atunci când am înțeles că neprihănirea se capătă prin credință. Frații Butler și Smith credeau acest lucru de când au deschis Scriptura prima oară. Ei se întrebau cu sinceritate unde este noutatea acestei “foarte prețioase solii,” așa cum o numea sora White. Această confuzie persistă și astăzi. Frați sinceri și devotați lucrării, care cred și predică neprihănirea prin credință, se întreabă care este rostul acestor insistențe supărătoare ca biserica (dar în special Îngerul ei) să primească solia neprihăririi lui Hristos.

Dacă sora White ar fi înțeles că solia celor doi nu este, de fapt, decât solia lui Luther, nu ar fi numit-o “o foarte prețioasă solie,” “lumină și putere pentru turma flămândă a lui Dumnezeu,” începutul ploii târzii și al mării strigări,” “hrană la timp,” “cu adevărat solia îngerului al treilea,” “solie de la Dumnezeu pentru biserica Laodicea,” adevăr pe care “nu l-am fi avut dacă Dumnezeu nu trimitea pe cineva cu el,” “lumină și adevăr,” “lumină prețioasă,” o solie prin care Domnul “urmărea să-și trezească poporul” (vezi The Ellen G. White 1888 Materials, The EGW Estate, Washington D.C., 1987).

Scopul soliei nu era neprihănirea mea prin credință, ci neprihănirea lui Hristos în contextul zilei ispășirii, ziua judecării lui Dumnezeu, în care se pune capăt, odată pentru totdeauna, reprezentărilor greșite ale caracterului lui Dumnezeu. Tragedia care a avut loc acolo a însemnat zdrobirea în fașă a acestor scopuri profunde.

“Joi dimineață am relatat unele lucruri referitoare la sesiunea de la Minneapolis. Le-am arătat modul prin care mi-a descris Domnul starea spirituală a celor care au venit la acea întâlnire. Ei se aflau sub amăgire, cu impresii false în minte. Aceasta era lucrarea lui Satana, căci Domnul urmărea să-și trezească poporul și să le dea lumină în raze clare și distincte, care ar fi dus la slăvirea lui Hristos. Porunca Domnului către popor prin solii Săi a fost: “Înainte!” Dar Satana

se hotărâse să țină poporul departe de lumină, ca binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu să nu se reverse asupra delegaților” (Letter 14, 12 mai 1889).

Ca să nu “ducă” la slăvirea lui Hristos, opozanții, fiind sub amăgire, nu au văzut nimic “nou” în solia lui Dumnezeu. Aceleași prejudecăți ating astăzi cote alarmante, care “continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii” (TM 467). Scopul este același: nu cumva să se ajungă la “slăvirea lui Hristos.” Dacă “Hristos a venit să descopere lumii cunoștința caracterului lui Dumnezeu,” și dacă “această cunoștință era comoara principală pe care ucenicii trebuiau să o comunice oamenilor,” (RH 11 ianuarie 1892) întrebarea care se ridică imediat este: Care să fie misiunea rămășiței, astfel ca marea controversă dintre Hristos și Satana să poată fi încheiată?

Deși aveau Scriptura în mâinile lor, strămoșii noștri spirituali nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. A venit Hristos să le dea jos de pe ochi măhrama prin care citeau Scriptura, dar nu L-au cunoscut nici atunci. Ce garanție avem noi astăzi că am înțeles corect caracterul lui Dumnezeu, dacă interpretăm Scriptura ca și ei? Dacă la citirea Vechiului Testament obținem aceeași imagine despre Dumnezeu ca și ei, nu s-ar putea afirma că vedem lucrurile la fel de neclar ca și ei și, prin urmare, nici noi nu am înțeles corect crucea, ca măhrama să fie dată la o parte “în Hristos”?

Incapabili să înțelegem vorbirea blândă și delicată a dragostei, ca să putem aprecia “farmecul inegalabil al lui Hristos,” singura punte de comunicare rămânea limbajul aspru al vechiului legământ. Refuzând cu încăpățănare oferta de prietenie, ne-am complăcut în sclavia imaturității, la adăpostul înlocuirii, unde umbrele groase ale necunoașterii ne dădeau un oarecare sentiment de siguranță. Dumnezeu a fost obligat, după 1888, să vorbească la fel cu poporul Său, deoarece la Minneapolis “tot universul a fost martor la tratamentul rușinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat și iudeii” (Special Testimonies vol.6, pag. 20).

Recunoaștem noi astăzi felul rușinos cum a fost tratat Duhul Sfânt? Recunoaștem noi că L-am fi tratat ca și iudeii dacă venea personal în mijlocul nostru la acea teribilă sesiune a CG? Dar, mai important de știut, la o sută de ani de atunci, s-a schimbat oare imaginea noastră despre neprihănirea lui Hristos în așa fel încât să-L primim onorabil dacă ar veni astăzi în același fel ca la Minneapolis? Am recunoaște noi astăzi limbajul delicat al dragostei agape, sau așteptăm și noi un Mesia care să restaureze pe Israel prin forță? Ni se spune obsesiv că “noi avem exemple ale celor care au refuzat lumina pe care Dumnezeu a trimis-o prin agenții Săi... Voi respingeți pe Hristos, respingând solia pe care o trimite El. Făcând așa, vă așezați sub controlul prințului întunericului...Dumnezeu a trimis poporului Său solii de lumină, care ar fi fost ca un medicament vindecător, dacă erau primite de ei; dar voi nu ați primit lumina, ca și bărbații din Nazaret” (EGW 1888 Materials, 389).

Consecințele acestei situații afectează legătura noastră cu Dumnezeu și prin urmare limbajul cu care se poate comunica cu noi. În loc să folosim scrierile Inspirației spre a ne justifica așezarea în imaturitate, am face mai bine să apreciem că, ici și colo, mai scapă câte o rază din slava lui Hristos, care este caracterul Său. Am face bine să apreciem că, deși L-am respins și batjocorit, Duhul Profeteției nu S-a retras complet, așteptând să ne vedem greșeala și să ne întoarcem spre Hristos, pe care L-am străpuns.

***